

Sygn. akt I ACa 441/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Edyta Buczkowska-Żuk
Sędziowie:	SSA Maria Iwankiewicz SSA Halina Zarzeczna (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Waclawik

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2013 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa Gminy Miasto S.

przeciwko Spółdzielni Pracy (...) w S. w likwidacji

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 8 maja 2013 r., sygn. akt I C 1311/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA M. Iwankiewicz SSA E. Buczkowska-Żuk SSA H. Zarzeczna

Sygn. akt I ACa 441/13

UZASADNIENIE

Gmina Miasto S. wniosła o zasądzenie od Spółdzielni Pracy (...) w S. w likwidacji kwoty 105.730 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 lipca 2004r. oraz kosztami procesu według norm przepisanych. Jako podstawę roszczenia powódka wskazała art. 204 ust. 6 Ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2010r. Nr 102, poz. 651 ze zm., zwana dalej u.g.n.) oraz faktem sprzedaży przez pozwaną nieruchomości na rzecz osoby trzeciej przed upływem 10 lat od ustanowienia prawa użytkowania wieczystego.

Nakazem zapłaty z dnia 19 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu zakwestionowała roszczenie powódki zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Pozwana podniosła także zarzut arbitralnego ustalenia przez powódkę procentowej wysokości pierwszej opłaty na maksymalnym poziomie, wskazała też, iż znajduje się w stanie likwidacji, co ogranicza możliwość dochodzenia od niej roszczeń zgłoszonych po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia o likwidacji w Monitorze Spółdzielczym, jedynie do majątku jeszcze nie rozdzielonego spółdzielni.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły ustalenia, według których wyrokiem częściowym z dnia 16 maja 2002r. Sąd Okręgowy w Szczecinie, zmienionym wyłącznie co do wartości nieruchomości i wysokości opłaty rocznej, wyrokiem z dnia 19 grudnia 2002r. Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, zostało ustanowione na rzecz pozwanej Spółdzielni Pracy (...) prawo użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) obręb (...) – D., położonej w S. przy ul. (...). Oświadczenie woli powódki Gminy Miasto S., do którego złożenia powódka została zobowiązana przez Sąd, nie zawierało postanowień dotyczących wysokości pierwszej opłaty, jaka byłaby należna powódce od pozwanej z tytułu sprzedaży nieruchomości przed upływem 10 lat od ustanowienia prawa wieczystego użytkowania. Oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste ujawniono w księdze wieczystej.

Umową sprzedaży z dnia 23 lipca 2004r. pozwana zbyła prawo użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości na rzecz osoby trzeciej za kwotę netto 700.000 zł, w tym wartość gruntu za kwotę netto 388.314zł. Wpis do księgi wieczystej nastąpił w dniu 30 lipca 2004r.

Powódka zleciła rzeczoznawcy majątkowemu wycenę przedmiotowej nieruchomości na dzień zbycia, tj. 23 lipca 2004r. W operacie szacunkowym sporządzonym w dniu 3 września 2007r. rzeczoznawca majątkowy wycenił nieruchomość na kwotę 422.920 zł. Następnie powódka określiła kwotę pierwszej opłaty na poziomie 25% i pismem z dnia 14 maja 2008r. wezwała pozwaną do zapłaty w terminie 14 dni, kwoty 105.730zł tytułem pierwszej opłaty. Pozwana odebrała pismo w dniu 16 maja 2008 r.

Pozwana postawiona jest w stan likwidacji. Ogłoszeniem z dnia 30 czerwca 2005r. umieszczonym w Monitorze Spółdzielczym nr 3, pozwana wezwała swoich wierzycieli do zgłoszenia likwidatorowi wierzytelności przysługujących wobec spółdzielni, w terminie 3 miesięcy od ukazania się ogłoszenia.

Na podstawie powyższych, niekwestionowanych ustaleń, Sąd Okręgowy ocenił, że powództwo oparte na art. 204 ust. 6 u.g.n. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd miał na względzie, że na podstawie art. 204 u.g.n. na wniosek uprawnionego następuje zawarcie umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste oraz przeniesienie własności budynków, lokali i innych urządzeń znajdujących się na gruncie. Wobec braku określenia w prawomocnym orzeczeniu konstytuującym oświadczenie woli Gminy Miasto S., postanowień dotyczących pierwszej opłaty, w tym zwłaszcza jej procentowej wysokości, w celu realizacji uprawnień spółdzielni i przyszłych roszczeń Gminy, należało sporządzić stosowną umowę w formie aktu notarialnego. Przeniesienie prawa użytkowania wieczystego w drodze umowy uczyniłoby zadość dyspozycji art. 27 zd.1 u.g.n. Jak stanowi art. 204 ust. 2 u.g.n. zawarcie umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste następuje bez przetargu, co z kolei powoduje konieczność posiłkowania się art. 28 ust. 1 i 2 u.g.n. Na ich podstawie, oddanie gruntu może nastąpić w drodze bezprzetargowej, a zarazem ust. 2 stanowi, iż warunki zbycia nieruchomości w drodze bezprzetargowej ustala się w rokowaniach przeprowadzanych z nabywcą. Zawarcie umowy w drodze rokowań następuje wówczas, gdy strony osiągną porozumienie co do wszystkich składników umowy objętych rokowaniami. W ocenie Sądu strony winny przystąpić do rokowań w przedmiocie procentowej wysokości opłaty, albowiem w każdym konkretnym przypadku, procentową stawkę pierwszej opłaty należy ustalić w umowie, przy czym zawsze ustalona stawka musi mieścić się w ustawowym przedziale. Jak stanowi art. 72 ust. 2 u.g.n., stawki procentowe pierwszej opłaty za użytkowanie wieczyste

wynoszą od 15% do 25% ceny nieruchomości gruntowej. Ustalenie procentowej wysokości pierwszej opłaty nie może nastąpić w sposób arbitralny przez jedną ze stron.

W ocenie Sądu I instancji, brak ustalenia procentowej stawki pierwszej opłaty w sposób zaakceptowany przez pozwaną, niweczy możliwość jej prawidłowego ustalenia w niniejszym postępowaniu. Ustanowienie prawa użytkownika wieczystego w formie aktu notarialnego nie miało miejsca, co było błędem obciążającym powódkę. Gmina Miasto S. jako podmiot profesjonalny, winna była dochować formy przewidzianej prawem, a doprowadzając do wyegzekwowania przysługującego pozwanej roszczenia wyłącznie na podstawie orzeczenia sądu, działała na własną szkodę.

Ponadto Sąd stwierdził, że powódka nie wykazała wysokości kwoty dochodzonej pozwem. Po pierwsze, dołączona do pozwu opinia w formie operatu szacunkowego ma charakter opinii prywatnej i mogłaby być dowodem w sprawie jedynie w przypadku niekwestionowania przez przeciwnika sporu. Po drugie, została sporządzona w dniu 3 września 2007r. i nie zawierała żadnego potwierdzenia aktualności. Zgodnie z art. 156 ust. 3 u.g.n. operat szacunkowy może być wykorzystywany do celu, dla którego został sporządzony, przez okres 12 miesięcy od daty jego sporządzenia, chyba że wystąpiły zmiany uwarunkowań prawnych lub istotne zmiany czynników, o których mowa w art. 154 u.g.n. Jak stanowi ust. 4 tegoż przepisu, operat szacunkowy może być wykorzystywany po upływie okresu 12 miesięcy od daty jego sporządzenia, po potwierdzeniu jego aktualności przez rzeczoznawcę majątkowego. Potwierdzenie aktualności operatu następuje przez umieszczenie stosownej klauzuli w operacie szacunkowym.

Wobec zakwestionowania przez pozwaną wysokości roszczenia, Sąd odmówił dokonania ustaleń o wartości nieruchomości na podstawie dołączonego do akt operatu szacunkowego, który nadto utracił swoją przydatność do wykorzystania w celu, w jakim został sporządzony już w 2008 r. i w konsekwencji powództwo jako nieusprawiedliwione co do zasady i wysokości oddalił.

Powyższy wyrok zaskarżyła powódka w całości podnosząc następujące zarzuty:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 204 ustawy o gospodarce nieruchomościami poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie, że brak ustalenia w wyroku zastępującym oświadczenie woli kwestii pierwszej opłaty z tytułu użytkownika wieczystego czyni roszczenie powódki nieuzasadnionym, w sytuacji, gdy roszczenie to znajduje oparcie w przepisach prawa;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 278 §1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie wniosku powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego na okoliczności ustalenia wartości nieruchomości objętej sporem, na potrzeby ustalenia wysokości pierwszej opłaty, podczas gdy taki wniosek został prawidłowo złożony, a ustalenie wysokości pierwszej opłaty ma dla sprawy istotne znaczenie.

W uzasadnieniu argumentowała, że brak określenia pierwszej opłaty był konsekwencją tego, że w przypadku nabycia wieczystego użytkownika na podstawie art. 204 ust. 4 u.g.n. nie ustala się pierwszej opłaty. Nie oznacza to jednak, że w takiej sytuacji właścicielowi nie przysługuje prawo dochodzenia zwrotu pierwszej opłaty w razie zbycia nieruchomości przed upływem 10 lat od ustanowienia wieczystego użytkownika. Uprawnienie takie wprost wynika z art. 204 ust. 6, a ustawodawca nie przewidział w tym zakresie żadnych wyjątków zwalniających zbywcę od zwrotu tej opłaty. Dalej powódka wskazała, że stawka procentowa, w oparciu o którą wyliczona została należność, mieści się w przedziale ustawowym oraz, że to w interesie pozwanej a nie powódki leżało ustalenie wysokości tej stawki w wyroku zastępującym oświadczenie woli Gminy.

W kwestii zarzutów procesowych powódka wskazała, że pozwana dopiero na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2013r. podniosła, że kwestionuje wartość nieruchomości przyjętą przez powódkę jako podstawa do wyliczenia pierwszej opłaty, co nastąpiło w wyniku uwzględnienia wniosku powódki o zobowiązanie pozwanej do wskazania, czy wartość tę kwestionuje. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana nie podniosła tego rodzaju zarzutów. Z kolei zakwestionowanie

tej wysokości, zdaniem skarżącej, wymaga merytorycznego odniesienia się do treści operatu, nie uzasadnia natomiast jego całkowitego pominięcia.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwana podzieliła argumentację Sądu I instancji, a nadto podkreśliła, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionowała roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Kontrola instancyjna wykazała, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, aczkolwiek nie cała argumentacja Sądu Okręgowego przywołana w jego uzasadnieniu zasługiwała na aprobatę.

Z podniesionych w apelacji zarzutów za trafny należało uznać zarzut naruszenia prawa materialnego. W rozpatrywanej sytuacji faktycznej zaniechanie określenia wysokości pierwszej opłaty nie stanowiło uchybienia. Zarówno sądy, które rozpoznawały sprawę z powództwa Spółdzielni Pracy (...) w S. przeciwko Gminie Miasto S. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, jak i Gmina po prawomocnym zakończeniu postępowania w tym przedmiocie, nie były zobowiązane do określenia wysokości pierwszej opłaty, albowiem do ustanowienia na rzecz pozwanej prawa wieczystego użytkowania nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) obręb (...) – D., położonej w S. przy ul. (...) doszło na podstawie art. 204 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2010r. Nr 102, poz. 651 ze zm.), zaś zgodnie z § 4 tego przepisu opłatę z tytułu użytkowania wieczystego gruntu oraz cenę budynków, innych urządzeń i lokali ustala się według przepisów rozdziału 8 działu II, z wyłączeniem przepisu o obowiązku wniesienia pierwszej opłaty. Nie oznacza to jednak, że powódka pozbawiona została możliwości ustalenia wysokości pierwszej opłaty, jaka podlega zwrotowi w przypadku sprzedaży prawa użytkowania wieczystego przed upływem 10 lat od jego ustanowienia. Skoro bowiem ustawodawca w art. 204 ust. 6 u.g.n. wprost przewidział, że sprzedaż prawa wieczystego użytkowania ustanowionego w okolicznościach przewidzianych w art. 204 ust. 1 u.g.n., przed upływem 10 lat od jego ustanowienia, rodzi obowiązek spółdzielni uiszczenia pierwszej opłaty, a jednocześnie przy ustanawianiu tego prawa wyłączył obowiązek określenia wysokości tej opłaty, oczywistym jest, że brak wcześniejszego określenia wysokości tej opłaty nie może stanowić przeszkody do realizacji tego roszczenia. W takim przypadku wysokość pierwszej opłaty określa się, jak stanowi to art. 204 ust. 6 u.g.n., według przepisów rozdziału 8 działu II ustawy. Zastosowanie znajduje zatem art. 72 ust. 1 i 2 u.g.n., zgodnie z którym opłaty z tytułu użytkowania wieczystego ustala się według stawki procentowej od ceny nieruchomości gruntowej określonej zgodnie z art. 67 ustawy, a stawka procentowa pierwszej opłaty z tytułu użytkowania wieczystego wynosi od 15% do 25% ceny nieruchomości gruntowej.

Powódka była zatem uprawniona do dochodzenia od pozwanej kwoty odpowiadającej wysokości pierwszej opłaty ustalonej według stawki określonej na podstawie art. 72 ust. 2 u.g.n., co czyniło jej roszczenie usprawiedliwione co do zasady.

Trafność omówionego wyżej zarzutu nie dawała jednak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, albowiem słusznie uznał Sąd I instancji, iż zgłoszone roszczenie nie zostało wykazane co do wysokości.

W myśl art. 6 k.c. obowiązek udowodnienia określonych faktów spoczywa na tej stronie, która wywodzi z nich skutki prawne. Procesowym odpowiednikiem tego przepisu jest art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Według reguły wynikającej z przytoczonych przepisów, powód jest obowiązany naprowadzić dowody na okoliczność dochodzonego roszczenia, i to zarówno co do zasady jak i co do wysokości, natomiast pozwany, w razie kwestionowania roszczenia, dowody na okoliczności wyłączające obowiązek uczynienia zadość roszczeniu powoda. Dokonanie ustaleń zgodnie z podniesionymi przez stronę twierdzeniami uzależnione jest od naprowadzenia dowodów na objęte nimi okoliczności, bądź też zaistnienia sytuacji przewidzianej w dyspozycjach przepisów art. 229 – 231 k.p.c. pozwalającej na uznanie tych twierdzeń za przyznane lub wynikające z domniemań faktycznych.

Zasada wyrażona w art. 217 k.p.c., który to przepis stanowi, że strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej, nie ma charakteru bezwzględny. Według § 2 tego przepisu, sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Z kolei art. 207 § 3 k.p.c. stanowi, że przewodniczący może także przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę zobowiązać strony do złożenia dalszych pism przygotowawczych, oznaczając porządek składania pism, termin, w którym należy je złożyć, i okoliczności, które mają być wyjaśnione. Uchybienie obowiązkowi nałożonemu na stronę w trybie art. 207 § 3 k.p.c., powoduje, że dowody i twierdzenia zgłoszone po wyznaczonym terminie podlegają pominięciu, jako spóźnione, stosownie do treści art. 217 § 6 k.p.c. Strona powodowa była w sprawie reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, a zatem miała pełną świadomość co do konsekwencji procesowych wynikających z przytoczonych regulacji i ich wpływu na tok postępowania.

Podkreślenia także wymaga, że zakres postępowania dowodowego wyznaczają z jednej strony okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia (art. 227 k.p.c.), z drugiej - skutecznie podjęta przez strony inicjatywa dowodowa. Sąd nie jest zobowiązany do działania z urzędu w celu wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia ani prowadzenia postępowania w zakresie dowodów zgłoszonych z uchybieniem przepisów procesowych, w tym spóźnionych.

Mając na względzie powyższe uwagi, Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że powódka nie udźwignęła ciężaru dowodzenia w sprawie, albowiem nie zaoferowała w sposób skuteczny takich dowodów, które mogły stanowić podstawę ustaleń wartości nieruchomości objętej prawem wieczystego użytkowania ustanowionego na rzecz pozwanej, a zbytego przed upływem 10 lat od ustanowienia tego prawa, dla potrzeb ustalenia wysokości pierwszej opłaty o jakiej mowa w art. 204 ust. 6 u.g.n. Trafnie uznał Sąd I instancji, iż strona powodowa najpóźniej w terminie 21 dni, wyznaczonym w zobowiązaniu, doręczonym jej w dniu 14 stycznia 2013r., a zatem do dnia 4 lutego 2013r., winna była zaoferować materiał potwierdzający zasadność roszczenia co do wysokości. Powódka nie była uprawniona by sądzić, że poza niespornym faktem ustanowienia prawa wieczystego na rzecz pozwanej na nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) obręb (...) – D., położonej w S. przy ul. (...) oraz zbycia przez pozwaną tego prawa przed upływem 10 lat od jego ustanowienia na rzecz osoby trzeciej, jakiegokolwiek inne okoliczności mające wpływ na istnienie roszczenia oraz jego wysokość zostały przez pozwaną choćby w sposób milczący przyznane. Pozwana w uzasadnieniu sprzeciwu od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, a zatem w pierwszym piśmie procesowym złożonym w sprawie, w sposób jednoznaczny wskazała, że kwestionuje roszczenie zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Oznacza to, że pozwana podważyła roszczenie w całej rozciągłości, czego nie zmienia fakt, iż w dalszej części uzasadnienia sprzeciwu nie odniosła się wprost do okoliczności wynikających z dołączonej do pozwu opinii rzeczoznawcy majątkowego. Wskazać należy, że zgodnie z art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o określonych faktach, sąd, może uznać te fakty za przyznane, wyłącznie mając na uwadze wyniki całej rozprawy. Wobec kategorycznego stanowiska pozwanej w kwestii zgłoszonego roszczenia, zarówno co do zasady jak i wysokości, brak było jakichkolwiek podstaw do uznania, że pozwana nie zakwestionowała wartości nieruchomości wynikającej z przedłożonego przez stronę przeciwną operatu szacunkowego. Stąd oświadczenie strony pozwanej na rozprawie, iż kwestionuje wartość nieruchomości wynikającą z operatu, nie otworzyło powódce terminu do zgłaszania kolejnych wniosków dowodowych na okoliczność wysokości roszczenia.

W opisanej wyżej sytuacji, powódka obowiązana była do naprowadzenia dowodów uprawniających do poczynienia ustaleń niezbędnych dla określenia wysokości podlegającej zwrotowi pierwszej opłaty. Powódka nie wypełniła tej powinności, albowiem przedstawiony przez nią operat szacunkowy – z przyczyn wskazanych przez Sąd Okręgowy – nie mógł stanowić podstawy ustaleń w omawianym zakresie, natomiast dowód z opinii biegłego był spóźniony.

Nie można zgodzić się ze skarżącą, iż dołączony przez nią do pozwu dokument w postaci operatu szacunkowego sporządzonego przez rzeczoznawcę majątkowego mógł w danej sprawie zastąpić dowód z opinii biegłego o jakim stanowi art. 278 § 1 k.p.c. Wobec treści tego przepisu uznać należy, w przypadkach wymagających wiadomości

specjalnych właściwym, a w razie sporu, jedynym dowodem dla ich ustalenia jest dowód z opinii biegłego. W judykaturze jednoznacznie i kategorycznie zostało rozstrzygnięte, iż prywatne opinie rzeczoznawców, nawet jeśli zostały sporządzone przez osoby pełniące funkcję biegłego sądowego, nie mają waloru opinii biegłego. W świetle art. 278 k.p.c. walor opinii biegłego posiada wyłącznie opinia sporządzona na zlecenie sądu przez osobę przez niego wyznaczoną, bowiem to postanowienie o przeprowadzeniu dowodu wydane stosownie do art. 236 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. nadaje opinii wskazanego w nim rzeczoznawcy charakter dowodu z opinii biegłego (por. wyrok SN z dnia 20 stycznia 1989r., II CR 310/88, opubl. LEX nr 8940; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 grudnia 1998 r., I CKN 922/97, niepubl.). Ustalenie wartości danej nieruchomości należy do typowych przypadków, w których niezbędne jest przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Okoliczność tę winna mieć na względzie strona powodowa i tego rodzaju dowód zaoferować. Tymczasem mimo doręczenia jej sprzeciwu, w którym pozwana zakwestionowała w całości, co do zasady i wysokości, zgłoszone roszczenie oraz nałożenia na nią obowiązku ustosunkowania się do twierdzeń zawartych w sprzeciwie w terminie 21 dni pod rygorem przyjęcia, że ich nie kwestionuje i naprowadzenia w tym terminie dowodów i twierdzeń pod rygorem pominięcia złożonych w późniejszym terminie, powódka nie zgłosiła wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, choć w zaistniałej sytuacji procesowej w świetle obowiązku wynikającego z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. winna to uczynić.

W konsekwencji powyższego zastosowanie wobec powódki rygору określonego w art. 207 § 6 k.p.c. i pominięcie dowodu z opinii biegłego zgłoszonego dopiero na rozprawie, z uchybieniem wyznaczonego terminu, było w pełni prawidłowe i skutkowało oddaleniem powództwa wobec niewykazania okoliczności niezbędnych dla ustalenia wysokości zgłoszonego roszczenia.

Z przedstawionych względów, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił w całości.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zapadło odpowiednio do treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Do kosztów poniesionych w postępowaniu apelacyjnym przez stronę pozwaną należał wynagrodzenie adwokata w stawce minimalnej ustalone zgodnie z § 6 pkt 6 w zw. z art. 13 § 1 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz. U. z 2013 r. poz. 461).

SSA M. Iwankiewicz SSA E. Buczkowska-Żuk SSA H. Zarzeczna